קי: שני דייני פרק שלשה עשר כתובות

הכי גרסי' בכל הספרים דאמרינן ליה זבניה הכא וזיל משום ישוב **ארץ ישראל.** מפרש ה"ר יוסף בן ה"ר יום טוב אע"ג דגרסינן בהסולת (גיטין דף מה. וש"ס) ההוא עבדא דכרח לא"י אתא מריה אבתריה אתא לקמיה דרבי אמי אמר ליה ניכתוב לך שטרא אדמיה ואי לא מפקענא לך מדרבי אמי בר יאשיה דדרש אל תסגיר עבד אל אדוניו בעבד שברח מחולה לארץ לארץ ישראל והכא לא מפקענא ליה מיניה אלא אמרי ליה זיל זביניה התם מיירי כשלא היה מולה בארץ ישראל למי ימכור לך קאמר נכתוב לך שטרא אדמיה דאל"כ כל העבדים יפקיעו עצמן מידי אדוניהם שיברחו לארץ ור"ת פירש דהאי זביניה דהכא לאו מכירה ממש לאחרים אלא לעצמו והיינו נכתוב שטרא אדמיה:

ואין הכל מוציאין לאתויי מאי. ואם תאמר אמאי לא משני לאתויי עבד שברח לירושלים כדרבינן לעיל ואין הכל מוציאין דרישא ויש לומר דבירושלים ליכא למימר הכי דאין אנו רואים שיהיו עבדים בירושלים יותר מדאי אלא מיוחסים. ר"ת:

הוא אומר לעלות כו'. אינו נוהג בזמן הזה דאיכא סכנת דרכים והיה אומר רבינו חיים דעכשיו אינו מצוה לדור בא"י כי יש כמה מצות התלויות בארץ וכמה עונשין דאין אנו יכולין ליזהר בהם ולעמוד עליהם: **היא** אומרת לצאת כופין אותה. תימה מאי איריא בא"י אפי' בשאר ארצות נמי היאך תוכל לדוחקו לצאת ממקומו וי"ל דהכא אפי' מנוה הרע לנוה היפה:

ואימא נסבא. מהכא משמע דנסכא עדיפא ממעות ודינרין של כסף דאי פחותה מאי קושיא דאין ה"ג דהא קאמר מה שירצה מגבהו אלא ודאי עדיפא ואפילו הכי פריך ואימא נסכא היינו שכתוב בו כסף סתמא לא משמע שהוא חייב לו מטבע ואמאי מגבהו מה שירצה דמשמע שיתן לו ממטבע הפחות[6]: בבלה

אבל לא מעיר לכרך ולא מכרך לעיר מוציאין מנוה הרעה לנוה היפה אבל לא מנוה היפה לנוה הרעה [1]רשב"ג אומר אף לא מנוה רעה לנוה יפה מפני שהנוה היפה בודק: **גמ'** בשלמא מכרך לעיר דבכרך שביחי כל מילי בעיר לא שביחי כל מילי אלא מעיר לכרך מ"ט מסייע ליה לרבי יוסי בר חנינא דא"ר יוסי בר חנינא [2]מנין שישיבת כרכים קשה שנאמר [3]ויברכו העם לכל האנשים המתנדבים לשבת בירושלים: רשב"ג אומר כו': מאי בודק כדשמואל [4]דאמר שמואל [5]שינוי וסת תחלת חולי מעים כתוב בספר בן סירא [2]כל ימי עני רעים והאיכא שבתות וימים טובים כדשמואל דאמר שמואל שינוי וסת תחלת חולי מעים [3]בן סירא אומר אף לילות בשפל גגים גגו ובמרום הרים כרמו ממטר גגים לגגו ומעפר כרמו לכרמים: **מתני'** [4]הכל מעלין לארץ ישראל [7]ואין הכל מוציאין הכל מעלין לירושלים ואין הכל מוציאין אחד האנשים ואחד הנשים נשא אשה בא"י וגרשה בארץ ישראל נותן לה ממעות ארץ ישראל נשא אשה בא"י וגרשה בקפוטקיא נותן לה ממעות ארץ ישראל נשא אשה בקפוטקיא וגרשה בארץ ישראל נותן לה ממעות ארץ ישראל [8]רבן שמעון בן גמליאל אומר נותן לה ממעות קפוטקיא נשא אשה בקפוטקיא וגרשה בקפוטקיא נותן לה ממעות קפוטקיא: **גמ'** [9]הכל מעלין לאתויי מאי [10]לאתויי עבדים ולמאן דתני עבדים בהדיא לאתויי מאי לאתויי [11]מנוה היפה לנוה הרעה ואין הכל מוציאין לאתויי מאי לאתויי [12]עבד שברח מחוצה לארץ לארץ דאמרינן ליה זבניה הכא וזיל משום ישיבת ארץ ישראל [13]הכל מעלין לירושלים לאתויי מאי לאתויי מנוה היפה לנוה הרעה ואין הכל מוציאין לאתויי מאי לאתויי מנוה הרעה לנוה היפה ואיידי דתנא רישא אין מוציאין תנא סיפא נמי אין מוציאין: ת"ר [14]הוא אומר לעלות והיא אומרת שלא לעלות כופין אותה לעלות ואם לאו תצא בלא כתובה [15]היא אומרת לעלות והוא אומר שלא לעלות כופין אותו לעלות ואם לאו יוציא ויתן כתובה היא אומרת לצאת והוא אומר שלא לצאת כופין אותה שלא לצאת ואם לאו תצא בלא כתובה הוא אומר לצאת והיא אומרת שלא לצאת כופין אותו שלא לצאת ואם לאו יוציא ויתן כתובה: [16]נשא אשה כו': הא גופא קשיא קתני נשא אשה בארץ ישראל וגרשה בקפוטקיא נותן לה ממעות ארץ ישראל אלמא בתר שיעבודא אזלינן אימא סיפא נשא אשה בקפוטקיא וגרשה בארץ ישראל נותן לה ממעות ארץ ישראל אלמא בתר גוביינא אזלינן אמר רבה [17]מקולי כתובה שנו כאן קסבר כתובה דרבנן: רבן שמעון בן גמליאל אומר נותן לה ממעות קפוטקיא: קסבר [18]כתובה דאורייתא תנו רבנן [19]המוציא שטר חוב על חבירו כתוב בו בבל מגבהו ממעות בבל כתוב בו ארץ ישראל מגבהו ממעות ארץ ישראל כתוב בו סתם הוציאו בבבל מגבהו ממעות בבל הוציאו בארץ ישראל מגבהו ממעות ארץ ישראל [20]כתוב בו כסף סתם מה [21]שירצה לוה מגבהו מה שאין כן בכתובה אהייא אמר רב משרשיא אריש לאפוקי מדרשב"ג דאמר כתובה דאורייתא: כתוב בו כסף סתם מה שירצה לוה מגבהו [22]ואימא נסכא א"ר אלעזר דכתיב ביה מטבע ואימא פריטי אמר רב פפא פריטי דכספא לא עבדי אינשי ת"ר [23]לעולם ידור אדם בא"י אפי' בעיר שרובה עובדי כוכבים ואל ידור בחו"ל ואפילו בעיר שרובה ישראל [24]שכל הדר בארץ ישראל דומה כמי שיש לו אלוה וכל הדר בחוצה לארץ דומה כמי שאין לו אלוה שנא' [3]לתת לכם את ארץ כנען להיות לכם לאלהים [25]וכל שאינו דר בארץ אין לו אלוה אלא לומר לך כל הדר בחו"ל כאילו עובד עבודת כוכבים וכן בדוד הוא אומר [4]כי גרשוני היום מהסתפח בנחלת ה' לאמר לך עבוד אלהים אחרים וכי מי אמר לו לדוד לך עבוד אלהים אחרים אלא לומר לך כל הדר בחו"ל כאילו עובד עבודת כוכבים [26]ר' זירא הוה קמשתמיט מיניה דרב יהודה קמשתמיט מיניה דרב יהודה [27]כל העולה מבבל לארץ ישראל עובר בעשה שנאמר דבעא למיסק לארץ ישראל דאמר רב יהודה בבלה

אבל לא מעיר לכרך. בגמ' מפרש טעמא: **שהנוה היפה בודק.** את הגוף למי שבא מנוה רע ומתוך כך חלאים באים עליו: **גמ' ישיבת כרכין קשה.** שהכל מתישבין שם ודוחקין ומקרבים הבתים זו לזו ואין שם אויר אבל בעיר יש גנות ופרדסים סמוכים לבתים ואוירן יפה: **שנו וסת.** אפילו לטובה: **במרום הרים כרמו.** שאין בידו ממון לקנות במקום טוב וקונה בראש ההר וכל זבלים שהוא מוליך לו נופל וחב לכרמים שתחתיו: **מתני' הכל מעלין.** את כל בני ביתו אדם כופה לעלות וליבא עמו בירושלים: **אחד האנשים ואחד הנשים.** אף האשה כופה את בעלה לעלות ולדור שם ואם לאו יוציא ויתן כתובה כדקתני בברייתא בגמ' בהדיא: **מעות קפוטקיא.** גדולות ושוקלות יותר משל א"י: **גמ' לאתויי עבדים.** היה לו עבד עברי יצא העבד אחריו על כרחו: **ואיידי דתנא כו'.** דאילו משום מנוה הרע לנוה היפה לא איצטריך כיון דאשמעינן דמעלין מנוה היפה לנוה הרע כל שכן דאין מוציאין אפילו מן הרע ליפה: **לעלות.** מחוצה לארץ לארץ וכן משאר גבולין לירושלים: **ללאת.** מירושלים לגבולין או מארץ לחוצה לארץ: **מקולי כתובה שנו כאן.** כאן הקלו בכתובה וזו אמת מקולי כתובה: **קסבר כתובה דאורייתא.** הילכך בתר שיעבוד אזלינן דדין כל שטרי חוב: **לתוב בו כסף סתם.** מאה כסף ולא פירש אם סלעים אם דינרין אם פונדיונין: **מה שירצה לוה מגבהו.** ואפילו איסרין: **ואימא נסכא.** מתיכות כסף היה לכך לא פירש: **ואימא פריטי.** ותאמר שיתן לו נחשת או כסף שוה מאה פרוטות: **וכי מי אמר לו לדוד כן.** אלא מפני שהיה צריך לברוח ונלאת מארץ ישראל אל מלך מואב ואל אכיש: **דכתי' ר' זירא למיסק.** ורב יהודה מוחה בידו להכי הוה משתמיט מיניה: בבלי

מוסף רש"י

שינוי וסת. משנה וסת ואוכל יותר, שאינו רגיל לאכול, היינו מחלת חולי מעים, לפיכך אפילו שבתות וימים טובים רעים לו (סנהדרין קא:). שיני וסת, חוק, כמו עני שכל ימות החול אוכל פת חריבה וכשבת אוכל בשר, הכי נמי כשיבוא מחלת חולי, מתוך כך מתחיל לחלות, ואית דגרסי חולי מעיים (רשב"ם ב"ב קמ:). **בשפל גגים גגו.** שעני הוא ואינו יכול להגביהו, לפיכך ממטר גגים לגגו, שיורד מטר הגגים הגבוהים לגגו ומזלפים עליו הגשמים ואין לו מנוחה אפילו בגלגלים, **ובמרום הרים כרמו.** שאין לו השגת יד לקנות כרם בשפלה בדמים יקרים וקונה לו בחלק מן ההרים בזול, וכל עפר שהוא מוליא לזבל (ולדיר) מוליך הרוח מן ההר לשאר כרמים שבעקבה ומגלא העני מפסיד (סנהדרין קז:). **נותן לה ממעות ארץ ישראל.** שהן קלות (לעיל י:). **נותן לה ממעות א"י.** מעין הכתוב בכתובה, דאזלינן לקולא, רשב"ג אומר נותן לה ממעות קפוטקיא. שנשתעבד בהן כשאר מלוה, דקסבר כתובה דאורייתא (שם). **לאתויי עבדים.** שאם יש לו עבד כנעני מהול למכור ורוצה הבעל שלא ימכירו אלא בא"י, כופין את רבו להעלותו (ערכין ג:). **מנוה היפה.** דמו"ל, **לנוה הרעה.** דל"י, ואין אשתו יכולה לעבוד עליו, וכן מא"י לירושלים (שם). **מקולי כתובה שנו כאן.** זה אחד מקולי כתובה (בכורות נב:). **ר' זירא הוה קמשתמיט מיניה דרב יהודה.** היה יראת גילוות לו, משום דהוה בני ר' זירא למיסק לארץ ישראל דיקראל ורב יהודה לא סביל ליה, ורא"ל פן יגזור עליו מלוך (שבת מא. וכע"ז ברכות כד: בר' אבא).

תוספות רי"ד (המשך)

הגיף ומעורר עליו חלאים. תוספתא ג' ארצות לנישואין יהודה עבר הירדן והגליל במד"א בזמן שהיה מיהודה ואירש אשה ביהודה או בן גליל שאירשה בגליל אבל בן יהודה שאירש אשה בגליל כופין אותו לצאת שע"מ כן נשאה. מוציאין מעיר שרובה עובדי כוכבים לעיר שרובה ישראל ולא מעיר שרובה ישראל לעיר שרובה עובדי כוכבים. ושאל רב צמח גאון ז"ל ראובן יש לו בית בארצו

תוספות רי"ד

דהאי בינונית דגבה שמעון מראובן לכ"ע הוה בינונית אין ראובן חחזר וגובה ממנה דלגבי דידיה דלית ליה אלא זיבורית נעשה עידית ואין ב"ח גובה ממנה אלא מן הזיבורית ונמצא שמעון משתכר שגבה בינונית והגבה זיבורית ואע"פ שבשומא הן גובים נוח לו לאדם להיות לו מעט בינונית מהרבה זיבורית. וכגון שאין מעות לראובן שאילו היה לו מעות היה מגבהו לשמעון מעות ועוד היה חחזר וגובה אותן ממנו ולא היה יכול להגביהו קרקע כיון שיש לו מעות כדכתבינן לעיל בפ' הכוחב. ורב ששת סבר בשל עולם הם שמין שאע"פ שאלו נעש' עידית כיון דלכ"ע חשיבא בינונית ממנה גובה ראובן ונמצא שלא הרויח כלום הפוכי משרתא הוא הילכך זה יעמוד בשלו וזה יעמוד בשלו והאי דאמרי רבנן זה גובה וזה גובה כגון שזמנו של שני לגבות הוא מאוחר מזמנו של ראשון שהראשון גובה חובו בזמנו מן השני והשני ממתין עד שיגיע זמנו לגבות מן הראשון ונמצא הראשון משתכר בהמתנת זמן אבל לעולם היכא דזמן בביתים שוה זה יעמוד בשלו וזה יעמוד בשלו. וקי"ל רב נחמן ורב ששת הלכה כרב נחמן בדיני והכי נמי אמרינן בהלכתא קמייתא דב"ק דבשלו הן שמין: **מתני'** שלש ארצות לנישואין יהודה עבר הירדן והגליל אין מוציאין מעיר לעיר ומכרך לכרך אבל באותה הארץ מוציאין מעיר לעיר ומכרך לכרך אבל לא מעיר לכרך ומכרך לעיר מוציאין מנוה הרע לנוה היפה אבל לא מנוה היפה לנוה הרע רשב"ג אומר אף לא מנוה הרע לנוה היפה בודק. פי' ג' ארצות הן כא"י חלוקות זו מזו לנשואי אשה שאם נשא אשה בא' מהן אינו יכול לכופה לצאת אחריו מארץ לארץ אין מוציאין מזו לזו לא מעיר לעיר ולא מכרך לכרך כרך גדול מעיר והוא מקום שוקים ומכל סביבותיה באים שם לסחורה וכל דבר מצוי בו אבל באותה הארץ מוציאין מראשה ועד סופה מעיר לעיר ומכרך לכרך אבל לא מעיר לכרך ולא מכרך לעיר. בשלמא מכרך לעיר לא דבכרך שביחי כל מילי אלא מעיר לכרך מ"ט לא מפני שישיבת כרכים קשה שנאמר ויברכו העם לכל האנשים המתנדבים לשבת בירושלים פי' ומפני זה ישיבתן קשה שהכל מתישבין שם והבתים דחוקים זה לזה ואין שם אויר אבל בעיר יש גנות ופרדסים סמוכין לבתים ואיירין יפה. רשבג"א וכו' מאי בודק כשמואל דאמר שמואל שינוי וסת תחילת חולי ואפילו מרעה לטובה בודק את

בשלו והאי דאמרי רבנן זה גובה וזה גובה כגון שזמנו של שני לגבות הוא מאוחר מזמנו של ראשון שהראשון גובה חובו בזמנו מן השני והשני ממתין עד שיגיע זמנו לגבות מן הראשון ונמצא הראשון משתכר בהמתנת זמן אבל לעולם היכא דזמן בביתים שוה זה יעמוד בשלו וזה יעמוד בשלו. וקי"ל רב נחמן ורב ששת הלכה כרב נחמן בדיני והכי נמי אמרינן בהלכתא קמייתא דב"ק דבשלו הן שמין: **מתני'** שלש ארצות לנישואין יהודה עבר הירדן והגליל אין מוציאין מעיר לעיר ומכרך לכרך אבל באותה הארץ מוציאין מעיר לעיר ומכרך לכרך אבל לא מעיר לכרך ומכרך לעיר מוציאין מנוה הרע לנוה היפה אבל לא מנוה היפה לנוה הרע רשב"ג אומר אף לא מנוה הרע לנוה היפה בודק. פי' ג' ארצות הן כא"י חלוקות זו מזו לנשואי אשה שאם נשא אשה בא' מהן אינו יכול לכופה לצאת אחריו מארץ לארץ אין מוציאין מזו לזו לא מעיר לעיר ולא מכרך לכרך כרך גדול מעיר והוא מקום שוקים ומכל סביבותיה באים שם לסחורה וכל דבר מצוי בו אבל באותה הארץ מוציאין מראשה ועד סופה מעיר לעיר ומכרך לכרך אבל לא מעיר לכרך ולא מכרך לעיר. בשלמא מכרך לעיר לא דבכרך שביחי כל מילי אלא מעיר לכרך מ"ט לא מפני שישיבת כרכים קשה דא"ר יוסי מנין שישיבת כרכים קשה שנאמר ויברכו העם לכל האנשים המתנדבים לשבת בירושלים פי' ומפני זה ישיבתן קשה שהכל מתישבין שם והבתים דחוקים זה לזה ואין שם אויר אבל בעיר יש גנות ופרדסים סמוכין לבתים ואיירין יפה. רשבג"א וכו' מאי בודק כשמואל דאמר שמואל שינוי וסת תחילת חולי ואפילו מרעה לטובה בודק את

ועמוקו וסחורתו בה ונשא אשה ממדינה אחרת ויש ביניהם מהלך ב' ימים ומחצה כשיעור יהודה וגליל ולאחר זמן אמר לאשתו בואי עמי למדינתי שעסקי וסחורתי בה ואע"פ שהמדינה שלי קטנה מזו יש בה ב"ה ומרחץ וריחים וחומה ולא רצתה ללכת עמי ומה יש מן הדין והשיב שאלה זו כבר שאלתם אותה בימי גאון אבא מרי ז"ל וכך צוה וכתב לכם. שנינו ג' ארצות לנישואין יהודה ועבר הירדן והגליל מיהודה לגליל ומגליל ליהודה אין מוציאין מראש הגליל לסוף הגליל מוציאין וכשמוציאין אין מוציאין אלא מעיר לעיר ומכרך לכרך ואם אמרה איני יוצאה אין לה כתובה אבל מעיר לכרך ומכרך לעיר אין מוציאין ואם אינה יוצאה יש לה כתובה. כל מקום שהוא כשיעור יהודה וגליל כך אנו עושי' ואם יש בעיר שמוליכה מרוזק ושווקים וכשיחו בה כל מילי אם אינה יוצאה אין לה כתובה ואם יש בין עיר לעיר אביה מהלך יום אחד צריך להוליכה לבית אביה בכל שנה שמצאנו בפ' המדיר בדרך רחוקה שאמרו חכמים מהלך יום א': **מתני'** הכל מעלין לא"י ואין הכל מוציאין הכל מעלין לירושלים ואין הכל מוציאין א' אנשים א' נשים וא' עבדים. הכל לאתויי מאי לאתויי מנוה היפה לנוה הרע ואין הכל מוציאין לאתויי עבד כנעני שברח מח"ל לארץ פי' דכפינן לרבו וכתיב ליה גיטא דחירותא דכתיב ליה שטר אדמיה הכל מעלין מירושלים אפילו מנוה היפה לנוה הרע ואין הכל מוציאין לאתויי מאי דאפילו מנוה הרע לנוה היפה: ת"ר הוא אומר לעלות והיא אומרת שלא לעלות כופין אותה לעלות ואם לא יוציא ויתן [בלא] כתובה. היא אומרת לעלות והוא אומרת שלא לצאת כופין אותו לעלות ואם לא יוציא ויתן כתובה. הוא אומר לצאת והיא אומרת שלא לצאת כופין אותו שלא לצאת ואם לא

מדרשי לו: ס"ב קמו. סנהדרין קא. ע"ש, ג) [סנהדרין ק:], ג) [ערכין ג.], ד) [גיטין מד:], ה) [עי' י. [ע"ש בתוס' ד"ה נותן לה], ו) [ערכין ג:], ז) [שם ע"ש], ח) [תוספתא פי"ב ע"ש], ט) [ב"ב קנב: בכורות נב.], י) [ע' תוס' לעיל י. ד"ה א"ר נתמן וע"ע היטב תוס' סוטה מז. ד"ה אימא], כ) [תוספתא פי"ב], ל) [ע' תוס' מנחות קז. ד"ה ולאמא וכו' דאין מהכא סתירה וקוגיא דב"ב קסה: ע"ש], מ) ב"ב קסה: מנחות קז., נ) [תוספ' ע"ז פ"ה], ס) [ל' וכו' כל גי' הע"י], ע) שבת מא. ברכות כד:, פ) [וע"ע תו' ב"ב קסה: ותו' מנחות קז. ד"ה ולאמא].

מוסף רש"י

ולאכול יותר, שאינו רגיל לאכול, היינו מחלת חולי מעים, לפיכך אפילו שבתות וימים טובים רעים לו (סנהדרין קא:). שיני וסת, חוק, כמו עני שכל ימות החול אוכל פת חריבה וכשבת אוכל בשר, הכי נמי כשיבוא מחלת חולי, מתוך כך מתחיל לחלות, ואית דגרסי חולי מעיים (רשב"ם ב"ב קמ:). **בשפל גגים גגו.** שעני הוא ואינו יכול להגביהו, לפיכך ממטר גגים לגגו, שיורד מטר הגגים הגבוהים לגגו ומזלפים עליו הגשמים ואין לו מנוחה אפילו בגלגלים, **ובמרום הרים כרמו.** שאין לו השגת יד לקנות כרם בשפלה בדמים יקרים וקונה לו בחלק מן ההרים בזול, וכל עפר שהוא מוליא לזבל (ולדיר) מוליך הרוח מן ההר לשאר כרמים שבעקבה ומגלא העני מפסיד (סנהדרין קז:). **נותן לה ממעות ארץ ישראל.** שהן קלות (לעיל י:). **נותן לה ממעות א"י.** מעין הכתוב בכתובה, דאזלינן לקולא, רשב"ג אומר נותן לה ממעות קפוטקיא. שנשתעבד בהן כשאר מלוה, דקסבר כתובה דאורייתא (שם). **לאתויי עבדים.** שאם יש לו עבד כנעני מהול למכור ורוצה הבעל שלא ימכירו אלא בא"י, כופין את רבו להעלותו (ערכין ג:). **מנוה היפה.** דמו"ל, **לנוה הרעה.** דל"י, ואין אשתו יכולה לעבוד עליו, וכן מא"י לירושלים (שם). **מקולי כתובה שנו כאן.** זה אחד מקולי כתובה (בכורות נב.). **ר' זירא הוה קמשתמיט מיניה דרב יהודה.** היה יראת גילוות לו, משום דהוה בני ר' זירא למיסק לארץ ישראל דיקראל ורב יהודה לא סביל ליה, ורא"ל פן יגזור עליו מלוך (שבת מא. וכע"ז ברכות כד: בר' אבא).

בכלי שרת כתיב. קרא דלעיל מיירי כתיב כי כה אמר ה' אל העמודים ועל הים ועל המכונות וגו': **שלא יעלו כחומה.** יחד כיד חזקה: **אם תעירו ואם תעוררו.** שתי שבועות בכל אחת: **שלא יגלו את הקץ.** נביאים שביניהם: **ושלא ירחקו את הקץ.** בעונם. ל"א שלא ידחקו גרסינן לשון דוחק שלא יכבו בתחנונים על כך יותר מדאי: **ושלא יגלו את הסוד.** אמרי לה סוד העבור ואמרי לה סוד טעמי התורה: **מאיר את בשרכם.** לשון הפקר: **וכל יאמר שכן חליתי.** כלומר אל יתרעם לומר לא לי כי כולם נשואי עון: **אפה על אדמה טמאה תמות.** מקרא הוא בנבואת עמוס: **ארונו בא.** לקוברו בא"י: **כך אסור לנאת מכבל.** לפי שיש שם שיבות המרבילות תורה תמיד: **דנפק מפומבדיתא לבי כובי.** לגור שם: **א"י קולטתן.** כדמפרש: **אילימא ליוחסין.** שנושאין נשים מא"י והא בבל מיוחס טפי דאמר מר בפרק עשרה יוחסין (קדושין דף עא.): **כל הארצות.** הרי הן אצל בבל: **דעיסה.** המעורבת שאין מיכר בה מה בתוכה כך כל המשפחות ספק ט': **אלא לענין קבורה.** של בבל מוליכין ארונותיהם ליקבר בא"י ושל שאר ארצות הרחוקים מא"י וקרובים לבבל קוברים בבבל שיש שם זכות תורה: **וקרו ליה.** לימות המשיח: **לעם עליה.** על א"י: **הרוא בנפליס כתיב.** ולעולם בא"י: **איכן חייס.** בתמיה: **ע"י גלגול.** מתגלגלים העצמות עד א"י וחיין שם: **מחילות נעשה להם בקרקע.** ועומדים על רגליהם והולכים במחילות עד א"י ושם מבצבצין ויוצאים: **דכריס בגו.** יש כאן דכריס מסותרים בדבר זה ולריך לתת להם לב: **אלדיק גמור היה.** ולא היה לריך לזכות א"י: **שלחו ליה אחוהי לרבה.** רבה בר נחמני בפומבדיתא היה והיה לו אחים בא"י ושלחו אגרת זו כדי שיעלה אצלם: **אילפא מוסיף בה דכריס.** עוד שלחו לו כן: **מעשה באחד שהיה מצטער על אשה אחת.** שנתן בה עיניו והיא בא"ל: **ואע"פ שחכם אחה.** יפה לך לעלות כאן ללמוד מפי רב שאין דומה הלומד מעצמו כו': **וא"ה אין לך רב.** כאן שיוכל ללמדך: שאין

[1]בבלה יובאו ושמה יהיו עד יום פקדי אותם נאם ה' ורבי זירא ההוא בכלי שרת כתיב ורב יהודה כתיב קרא אחרינא [2]השבעתי אתכם בנות ירושלים בצבאות או באילות השדה וגו' ורבי זירא ההוא שלא יעלו ישראל [ו]בחומה ורב יהודה השבעתי אחרינא כתיב ורבי זירא ההוא מיבעי ליה לכדרבי יוסי ברבי חנינא דאמר ג' שבועות הללו למה אחת שלא יעלו ישראל בחומה ואחת שהשביע הקדוש ברוך הוא את ישראל שלא ימרדו באומות העולם ואחת שהשביע הקדוש ברוך הוא את העובדי כוכבים שלא ישתעבדו בהן בישראל יותר מדאי ורב יהודה [2]אם תעירו ואם תעוררו כתיב ורבי זירא מיבעי ליה לכדרבי לוי דאמר שש שבועות הללו למה תלתא הני דאמרן אינך שלא יגלו את הקץ ושלא ירחקו את הקץ ושלא יגלו הסוד לעובדי כוכבים [2]בצבאות או באילות השדה אמר רבי אלעזר אמר להם הקב"ה לישראל אם אתם מקיימין את השבועה מוטב ואם לאו אני מתיר את בשרכם כצבאות וכאילות השדה אמר רבי אלעזר [א]כל הדר בארץ ישראל שרוי בלא עון שנאמר [3]ובל יאמר שכן חליתי העם היושב בה נשוא עון א"ל [ג]רבא לרב אשי אנן בסובלי חלאים מתנינן לה אמר רב ענן [ג]כל הקבור בארץ ישראל כאילו קבור תחת המזבח כתיב הכא [4]מזבח אדמה תעשה לי וכתיב התם [5]וכפר אדמתו עמו עולא הוה רגיל דהוה סליק לארץ ישראל נח נפשיה בחוץ לארץ אתו אמרו ליה לרבי אלעזר אמר אנת עולא [6]על אדמה טמאה תמות אמרו לו ארונו בא אמר להם [ד]אינו דומה קולטתו מחיים לקולטתו לאחר מיתה ההוא גברא דנפלה ליה יבמה בי חוזאה אתא לקמיה דר' חנינא א"ל מהו למיחת וליבמה [ד]א"ל [ד]אחיו נשא כותית ומת ברוך המקום שהרגו והוא ירד אחריו אמר רב יהודה אמר שמואל [ה]כשם שאסור לצאת מארץ ישראל לבבל כך אסור לצאת מבבל לשאר ארצות רבה ורב יוסף דאמרי תרוייהו אפילו מפומבדיתא לבי כובי ההוא דנפק מפומבדיתא לבי כובי שמתיה רב יוסף ההוא דנפק מפומבדיתא לאסתוניא שכיב אמר אביי [ה]אי בעי האי צורבא מרבנן הוה חיי רבה ורב יוסף דאמרי תרוייהו כשרין שבבבל א"י קולטתן כשרין שבשאר ארצות בבל קולטתן למאי אילימא ליוחסין והאמר מר [ו]כל הארצות עיסה לארץ ישראל וארץ ישראל עיסה לבבל אלא לענין קבורה אמר רב יהודה כל הדר בבבל כאילו דר בארץ ישראל שנאמר [7]הוי ציון המלטי יושבת בת בבל אמר אביי נקטינן בבל לא חזיא חבלי דמשיח תרגמה אהוצל דבנימין וקרו ליה קרנא דשיזבתא א"ר אלעזר מתים שבחוץ לארץ אינם חיים שנאמר [8]ונתתי צבי בארץ חיים ארץ שצביוני בה מתיה חיים שאין צביוני בה אין מתיה חיים מתיב ר' אבא בר ממל [9]יחיו מתיך נבלתי יקומון מאי לאו יחיו מתיך מתים שבא"י נבלתי יקומון מתים שבחוץ לארץ ומאי ונתתי צבי בארץ חיים אנבוכד נצר הוא דכתיב דאמר רחמנא מייתינא עלייהו מלכא דקליל כי טביא א"ל רבי מקרא אחר אני דורש [10]נותן נשמה לעם עליה ורוח להולכים בה ואלא הכתיב נבלתי יקומון ההוא בנפלים הוא דכתיב ורבי אבא בר ממל האי נותן נשמה לעם עליה מאי עביד ליה מיבעי ליה לכדרבי אבהו דאמר ר' אבהו אפילו שפחה כנענית שבא"י מובטח לה שהיא בת העולם הבא כתיב הכא לעם עליה וכתיב התם [11]שבו לכם פה עם החמור [ז]עם הדומה לחמור ורוח להולכים בה א"ר ירמיה בר אבא א"ר יוחנן [ח]כל המהלך ארבע אמות בארץ ישראל מובטח לו שהוא בן העולם הבא ולר' אלעזר צדיקים שבחוץ לארץ אינם חיים אמר רבי אילעא [ט]ע"י גלגול מתקיף לה ר' אבא סלא רבא גלגול לצדיקים צער הוא אמר אביי מחילות נעשות להם בקרקע [12]ונשאתני ממצרים וקברתני בקבורתם אמר קרנא דברים בגו יודע היה יעקב אבינו שצדיק גמור היה ואם מתים שבחוצה לארץ חיים למה הטריח את בניו [ח]שמא לא יזכה למחילות כיוצא בדבר אתה אומר [13]וישבע יוסף את בני ישראל וגו' א"ר חנינא דברים בגו יודע היה יוסף בעצמו שצדיק גמור היה ואם מתים שבחוצה לארץ חיים למה הטריח את אחיו ארבע מאות פרסה [ט]שמא לא יזכה למחילות שלחו ליה אחוהי לרבה יודע היה יעקב שצדיק גמור היה וכו' אילפא מוסיף בה דברים מעשה באחד שהיה מצטער על אשה אחת וביקש לירד כיון ששמע כזאת גלגל בעצמו עד יום מותו אף על פי שחכם גדול אתה אינו דומה לומד מעצמו ללומד מרבו וא"ת אין לך רב יש לך רב ומנו רבי יוחנן ואם אין אתה עולה הזהר בשלשה דברים אל תרבה בישיבה שישיבה קשה לתחתוניות ואל תרבה בעמידה שעמידה קשה ללב ואל תרבה בהליכה שהליכה קשה לעינים אלא שליש בישיבה שליש בעמידה שליש בהילוך כל ישיבה שאין עמה סמיכה עמידה נוחה הימנה עמידה ס"ד והאמרת עמידה קשה ללב אלא ישיבה שאין

בבלה יובאו ושמה יהיו. אע"ג דהאי קרא בגלות כתיב י"ל דבגלות שני נמי קפיד קרא: **שלא** יגלו סוד. העיבור כדאמרינן (שבת דף עה.) כי היא חכמתכם ובינתכם זהו סוד העיבור: בגבוסיהן

מסורת הש"ס

ה) ל"ל כתוספה וכן בממון. יעב"ץ. ו) [אפשר דל"ל דגיגה וכ"א בע"י דהא בסמת רבא מולד רב אבי כדאיתא קדושין עב: ובילקוט איתא ר' אבא]. ז) [תוספתא דמסכת ע"ז פ"ה]. ח) [ל"ל אם אחיו של זה נשא. רש"ל]. ט) [תגיגה ה.]. י) [קדושין סט: ודף עא.]. יא) קדושין סח. [יבמות סב.] כ"ק מע. נדה ח.]. יב) נ"א שלא קיבל עליו עול מלילות [וכן ג' הילקוט וס"א בע"ר]. יג) נ"א שלא קיבל עליו וכו'. יד) [וע"ע רש"י קדושין סט: ועא. ד"ה עיסה].

גליון הש"ם

גמ' ע"י גלגול. עיין סוטה ה ע"א תוס' ד"ה כל אדם:

מוסף רש"י

כל הארצות עיסה לארץ ישראל. עיסה, פפק עירובין כעיסה זו שמעכרכן בה שאור מים וקמח מלח וקוכין (קדושין סט:) וכשם ר' משה מרוטמ"ש שמעתי עיסה כפפולת ענבים שנמחט משקה שלהם (שם עא.) כל האדמות עיסה, פפולת אצל ארץ ישראל, לפי שבני ארץ ישראל שעסוקין לבדוק ביתוסים, לפי שהכהנים מגיים שם, וארץ ישראל עיסה לבבל. שעוזרת הפרישה ויצא משם (שם סט:). **שבו לכם פה עם החמור.** אליעזר עבד אברהם הוה (יבמות סב.).

תוספות רי"ד

יוציא ריתן כתובה. היא אומרת לצאת והוא אומר שלא לצאת כופין אותה שלא תצא ואם לאו תצא שלא בכתובה: **מתני'** נשא אשה בארץ ישראל וגירשה בארץ ישראל נותן לה ממעות ארץ ישראל. נשא אשה בארץ ישראל וגירשה בקפודקיאה נותן לה ממעות ארץ ישראל. נשא אשה בקפודקיאה וגירשה בארץ ישראל נותן לה ממעות קפודקיאה. נשא אשה בקפודקיאה וגירשה בקפודקיאה נותן לה ממעות קפודקיאה. פי' מעות קפודקיאה הן גדולות ממעות ארץ ישראל. ואמרי' הא גופא קשיא קתני נשא אשה בארץ ישראל וגירשה בקפודקיאה נותן לה ממעות ארץ ישראל אלמא בתר שעבודא אזלינן והדר תני נשא אשה בקפודקיאה וגירשה בארץ ישראל נותן לה ממעות ארץ ישראל אלמא בתר גוביינא אזלינן אמר רבא מקולי כתובה שנו כאן פי' זו היא א' מקולות שהעלו חכמים בכתובה וקסבר ת"ק כתובת אשה מדרבנן ורשב"ג סבר כתובת אשה דאורייתא פלוגתא היא בשמעתא קמייתא דמכלתין: ת"ר המוציא שט"ח על חכירו כתוב בבבל מגבהו ממעות בבל כתוב בארץ ישראל מגבהו ממעות ארץ ישראל כתוב בו סתם הוציאו בבבל מגבהו ממעות בבל הוציאו בארץ ישראל מגבהו ממעות ארץ ישראל. מה שאין כן בכתובה. אהייא אמר רב משרשיא ארישא ולאפוקי מדרשב"ג דאמר כתובה דאורייתא. פי' ארישא קאי דתני כתוב בו בבבל וכו' אלמא בתר שעבודא אזלי' ולאו בתר גוביינא משא"כ בכתובה דלא אזלינן בתר שעבודא אלא להקל שאם היה השעבוד במקו' שהמטבע גדול והגוביינא במקום פחות ממנו אזלינן בתר גוביינא דכתובה היא מדרבנן ולא דמיא לב"ח. ולאפוקי מדרשב"ג דאמר כתובה דאורייתא ודינה כדין ב"ח ואין הלכה כרשב"ג חדא דהא מתניתא מפקא מינה. ותו דתנן סתמא בפ' יש כסור לנחלה דלא כתיה דתנן התם הבכור נוטל פי שנים בנכסי האב ואינו נוטל פי שנים בנכסי האם ואינו נוטל בשבח ולא בראוי בכמוחזק ולא האשה בכתובתה ולא בנות במזונותיהן ולא היבם וכולן אינן נוטלין בשבח ולא בראוי בכמוחזק ואקשי' בגמ' על מאי דתני ולא האשה בכתובתה איני והאמר שמואל ב"ח גובה את השבח. א"ר אבא מקולי כתובה שאנו כאן. אלמא קילא כתובה מב"ח דב"ח טריף משבחא דלוקח שאע"פ שהלוקח השביחה לאחר

ת"ר לעילם ידור אדם בארץ ישראל ואפילו בעיר שרובה עובדי כוכבים ולא ידור בח"ל ואפילו בעיר שרובה ישראל שכל הדר בא"י ישראל דומה כמי שיש לו אלוה וכו' [ו] שנאמר לתת לכם את ארץ כנען להיות לכם לאלהים וכך בדוד הוא אומר כי גירשוני [היום] מהסתפח בנחלת ה' לאמר לך עבוד אלהים אחרים: א"ר אלעזר כל הדר בא"י שרוי בלא עון שנאמר העם היושב בה נשוא עון: אמר רב ענן כל הקבור בא"י כאילו קבור תחת המזבח כתיב הכא מזבח אדמה תעשה לי וכתיב התם וכפר אדמתו עמו: עולא הוה רגיל דהוה סליק לא"י נח נפשיה בחו"ל אתו אמרי ליה לר' אלעזר קרי עליה [אנת עולא] על אדמה טמאה תמות אמרו לו אתא ארונו אמר להן אינו דומה קולטתו מחיים לקולטתו לאחר מיתה. ההוא גברא דנפלה ליה יבמה (כי הויא) [בי חוזאה] אתא לקמיה דר' חנינא א"ל מהו למיחת ליבומה התם א"ל אם אחיו נשא גויה ברוך המקום שעקרו אחיו ירד תתחיו אמר רב יהודה אמר שמואל כשם שאסור לצאת מא"י לבבל כך אסור לצאת מבבל לשאר ארצות: **סליק מסכת כתובות**

ו) כך היה הדין נותן שהיו ישראל על אדמתן.

ע א ב ג מיי' פ"ה מהל' מלכים הל' יא:

עא ד מיי' שם הל' ט:

עב ה מיי' שם הל' יב:

עג ו מיי' שם הל' יא:

תורה אור השלם

1. בָּבֶלָה יוּבְאוּ וְשָׁמָּה יִהְיוּ עַד יוֹם פָּקְדִי אֹתָם נְאֻם יְיָ וְהַעֲלִיתִים וְהֵשִׁיבֹתִים אֶל הַמָּקוֹם הַזֶּה:
ירמיהו כז כב
2. הִשְׁבַּעְתִּי אֶתְכֶם בְּנוֹת יְרוּשָׁלִָם בִּצְבָאוֹת אוֹ בְּאֵילוֹת הַשָּׂדֶה אִם תָּעִירוּ וְאִם תְּעוֹרְרוּ אֶת הָאַהֲבָה עַד שֶׁתֶּחְפָּץ:
שיר השירים ב ז
3. וּבֹל יֹאמַר שֹׁכֵן חָלִיתִי הָעָם הַיֹּשֵׁב בָּהּ נְשֹׂא עָוֹן:
ישעיה לג כד
4. מִזְבַּח אֲדָמָה תַּעֲשֶׂה לִּי וְזָבַחְתָּ עָלָיו אֶת עֹלֹתֶיךָ וְאֶת שְׁלָמֶיךָ אֶת צֹאנְךָ וְאֶת בְּקָרֶךָ בְּכָל הַמָּקוֹם אֲשֶׁר אַזְכִּיר אֶת שְׁמִי אָבוֹא אֵלֶיךָ וּבֵרַכְתִּיךָ:
שמות כ כ
5. הָרִנִּינוּ גוֹיִם עַמּוֹ כִּי דַם עֲבָדָיו יִקּוֹם וְנָקָם יָשִׁיב לְצָרָיו וְכִפֶּר אַדְמָתוֹ עַמּוֹ:
דברים לב מג
6. לָכֵן כֹּה אָמַר יְיָ אֲשֶׁתְּךָ בְּעִיר תִּזְנֶה וּבָנַיִךְ וּבְנֹתַיִךְ בַּחֶרֶב יִפֹּלוּ וְאַדְמָתֵךְ בַּחֶבֶל תֵּחָלֵק וְאַתְּה עַל אֲדָמָה טְמֵאָה תָּמוּת וְיִשְׂרָאֵל גָּלֹה יִגְלֶה מֵעַל אַדְמָתוֹ:
עמוס ז יז
7. הוֹי צִיּוֹן הִמָּלְטִי יוֹשֶׁבֶת בַּת בָּבֶל:
זכריה ב יא
8. וְהוֹרַדְתִּיךְ אֶת יוֹרְדֵי בוֹר אֶל עַם עוֹלָם וְהוֹשַׁבְתִּיךְ בְּאֶרֶץ תַּחְתִּיּוֹת כְּחָרְבוֹת מֵעוֹלָם אֶת יוֹרְדֵי בוֹר לְמַעַן לֹא תֵשֵׁבִי וְנָתַתִּי צְבִי בְּאֶרֶץ חַיָּים:
יחזקאל כו כ
9. יִחְיוּ מֵתֶיךָ נְבֵלָתִי יְקוּמוּן הָקִיצוּ וְרַנְּנוּ שֹׁכְנֵי עָפָר כִּי טַל אֹרֹת טַלֶּךָ וְאֶרֶץ רְפָאִים תַּפִּיל:
ישעיה כו יט
10. כֹּה אָמַר הָאֵל יְיָ בּוֹרֵא הַשָּׁמַיִם וְנוֹטֵיהֶם רֹקַע הָאָרֶץ וְצֶאֱצָאֶיהָ נֹתֵן נְשָׁמָה לָעָם עָלֶיהָ וְרוּחַ לַהֹלְכִים בָּהּ:
ישעיה מב ה
11. וַיֹּאמֶר אֲבֹרָם אֶל נְעָרָיו שְׁבוּ לָכֶם פֹּה עִם הַחֲמוֹר וָאֲנִי וַהַנַּעַר נֵלְכָה עַד כֹּה וְנִשְׁתַּחֲוֶה וְנָשׁוּבָה אֵלֵיכֶם:
בראשית כב ה
12. וְשָׁכַבְתִּי עִם אֲבֹתָי וְנִשָּׂאתַנִי מִמִּצְרַיִם וְקָבַרְתָּנִי בְּקִבְרָתָם וַיֹּאמֶר אָנֹכִי אֶעֱשֶׂה כִּדְבָרֶךָ:
בראשית מז ל
13. וַיַּשְׁבַּע יוֹסֵף אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר פָּקֹד יִפְקֹד אֱלֹהִים אֶתְכֶם וְהַעֲלִתֶם אֶת עַצְמֹתַי מִזֶּה:
בראשית נ כה

תוספות רי"ד (המשך)

שקנאה אתי ב"ח וטריף לה כאשר היא משובחת ולא יהיב ליה מידי ואילו בכתובה תנן דלא שקלא שבחא שאם באה לטרוף מן הלקוחות ואם השביחו את השדה אינה יכולה לטרוף את השבח ש"מ כתובה דרבנן ומ"ה לא דמיא לב"ח והלכתא כסתם משנה ועוד דתני לה גבי הלכתא פסיקתא התם דכל דבר דמתנו בהא מתני' הלכות פסוקות הן עיין בערך מ"ב בס"ה:

קיא: שני דייני פרק שלשה עשר כתובות

שאין בה סמיכה. כמו במטות לו בקתדרלות יש סמיכה בספסלין וכסאות אין סמיכה: **אין מרבעין עליה לא סוס ולא חמור.** מספקא ליה לי מי מושבין לזרע האב מי לא הלכך אפי' היא בת ממורה נקבה אין מרבעין עליה חמור שמא מושבין לזרע האב ונמצא מרבע בלאים. ורבנן פליגי עליה ואמרי אין מושבין לזרע האב ואם בת סוסיא היא מרבעין עליה סוס ואם בת חמורה היא מרבעין עליה חמור. הכי איתא בפרק לוחו ואת בנו [מולין עט.]: **רפאים כל יקומו.** מ"מרפה עצמו מדברי תורה: **וארץ רפאים תפיל.** וארץ לרפאים תפיל: **מלאתי להם תקנה.** יהנו לתלמידי חכמים מנכסיהם:

הטושה פרקמטיא. מתעסק בממון ת"ח כדי להגיע לידם שכר והם פנויין לעסוק בתורה ע"י אלו וכתיב חיים כולכם היום ע"י דיבוקן של תלמידי חכמים יזכו לחיות: **גלוסקאות וכלי מילת.** דרוש פסת בר לשון פיסת היד שהיא רחבה וחטה רחבה לא משכחת אלא פת אפויה. וכלי מילת דרוש פסת לשון כתונת פסים: **שהסמר.** לשון תומר דקל: **קינן בלפה.** ניקב בו עד שעשה לידתו בתוכו ואעפ"כ שקלו את המותר ששיש ליטרין: **נפשה.** גדל אחד מהן מן הקלח: **והיינו עוליים כסולם.** ללקט עליו העליונים: **ודם ענב שפה.** מתוך הענבה תשתהו ולא תלטרך לדורכו: **חומר.** כור והוא שלשים סאין: **גרבי.** סאה: **אין לך כל אילן סרק.** שלא יעשה פרי: **אין בו יין.** אין בו ליחלוח בפרי: **סופה.** לשון הסתה שהיין מסית את השכור: **רמוז לי בעיניך.** ותתרגם לשון שחוק ומחוך. חוך לי בעיניס שלך וטוב לי מיין כשתראני פניס להוכות ושוחקות: **ואחוי לי שיניך.** אף זו לשון שחוק שהשחק שיניו נגלין: **איפגר.** לשון בטול: **דלית.** כרס המוחל על גבי כלוגסקות. טרילי"ה בלע"ז: **הוה עבדא עפי.** שהרי רמית שבכל יום היין מתמעט מן האסכולות וחזו עוגא הבטול: **קדמיתי בגשף.** קולס עמוד השחר: והוה

בלבושיהן. משמע בלבושיהן שנקברו דהיינו תכריכין אבל בירושלמי דהטושא אמר רבי לבניו מעטו בתכריכין שעתידין לדיקים שיעמדו בלבושיהן משמע מעטו בתכריכין שעתידין לדיקים שלא יעמדו בתכריכין אלא בלבושיהן מחייס:

שאין בה סמיכה עמידה שיש בה סמיכה נוחה הימנה וכן אמרו יצחק ושמעון ואושעיא אמרו דבר אחד הלכה כר' יהודה בפרדות [6]דתניא רבי יהודה אומר [8]פרדה שתבעה אין מרביעין עליה לא סום ולא חמור אלא מינה אמר רב נחמן בר יצחק יצחק זה רבי יצחק נפחא שמעון זה ר"ש בן פזי ואמרי לה ר"ל אושעיא זה רבי אושעיא ברבי אמר ר' אלעזר עמי הארצות אינן חיים שנאמר [1]מתים בל יחיו וגו' תניא נמי הכי מתים בל יחיו יכול לכל ת"ל רפאים בל יקומו במרפה עצמו מדברי תורה הכתוב מדבר א"ל ר' יוחנן [2]לא ניחא למרייהו דאמרת להו הכי ההוא במרפה עצמו לעבודת כוכבים הוא דכתיב א"ל מקרא אחר אני דורש דכתיב [2]כי טל אורות טליך וארץ רפאים תפיל כל המשתמש באור תורה מחייהו וכל שאין משתמש באור תורה אין אור תורה מחייהו כיון דחזייה דקמצטער א"ל רבי מצאתי להן תקנה מן התורה [3]ואתם הדבקים בה' אלהיכם חיים כולכם היום וכי אפשר לדבוקי בשכינה והכתיב [4]כי ה' אלהיך אש אוכלה אלא כל המשיא בתו לתלמיד חכם והעושה [5]פרקמטיא לתלמידי חכמים [7]והמהנה תלמידי חכמים מנכסיו מעלה עליו הכתוב כאילו מדבק בשכינה כיוצא בדבר אתה אומר [5]לאהבה את ה' אלהיך ולדבקה בו וכי אפשר לאדם לידבק בשכינה אלא כל המשיא בתו לתלמיד חכם והעושה פרקמטיא לתלמידי חכמים והמהנה תלמידי חכמים מנכסיו מעלה עליו הכתוב כאילו מדבק בשכינה א"ר חייא בר יוסף עתידין צדיקים שמבצבצין ועולין בירושלים שנאמר [6]ויציצו מעיר כעשב הארץ ואין עיר אלא ירושלים שנאמר [7]וגנותי אל העיר הזאת וא"ר חייא בר יוסף עתידים צדיקים שיעמדו במלבושיהן [8]ק"ו מחטה מה [9]חטה שנקברה ערומה יוצאה בכמה לבושין צדיקים שנקברו בלבושיהן על אחת כמה וכמה וא"ר חייא בר יוסף [10]עתידה א"י שתוציא גלוסקאות וכלי מילת שנאמר [6]יהי פסת בר בארץ ת"ר יהי פסת בר בארץ בראש הרים אמרו עתידה חטה שתתמר כדקל ועולה בראש הרים ושמא תאמר יש צער לקוצרה תלמוד לומר [6]ירעש כלבנון פריו הקב"ה מביא רוח מבית גנזיו ומנשבה עליה ומשרה את סלתה ואדם יוצא לשדה ומביא מלא פיסת ידו וממנה פרנסתו ופרנסת אנשי ביתו [8]עם חלב כליות חטה אמרו עתידה חטה שתהא כשתי כליות של שור הגדול ואל תתמה שהרי שועל קינן בלפת ושקלוהו ומצאו בו ששים ליטרין בליטרא של צפורי תניא אמר [9]רב יוסף מעשה בשיחין באחד שהניח לו אביו שלשה בדי חרדל ונפשח אחד מהן ונמצאו בו תשעה קבין חרדל ועציו סיככו בו סוכת יוצרין: אמר ר"ש בן [א] תחליפא קלח של כרוב הניח לנו אבא והיינו עולים ויורדים בו בסולם [8]ודם ענב תשתה חמר אמרו לא כעולם הזה העולם הבא העולם הזה יש בו צער לבצור ולדרוך העולם הבא מביא ענוה אחת בקרון או בספינה ומניחה בזוית ביתו ומספק הימנה כפטום גדול ועציו מסיקין תחת התבשיל ואין לך כל ענבה וענבה שאין בה שלשים גרבי יין שנא' ודם ענב תשתה חמר אל תקרי חמר אלא חומר כי אתא רב דימי אמר מאי דכתיב [9]אוסרי לגפן עירה אין לך כל גפן וגפן שבא"י שאין צריך עיר אחת לבצור [9]ולשורקה בני אתונו אין לך כל אילן סרק שבא"י שאינו מוציא משוי שתי אתונות ושמא תאמר אין בו יין ת"ל [9]כבס ביין לבושו ושמא תאמר אינו אדום [10]ת"ל ודם ענב תשתה חמר ושמא תאמר אינו מרוה ת"ל סותה ושמא תאמר אין בו טעם ת"ל [10]חכלילי עינים מיין כל חיך שטועמו אומר לי לי ושמא תאמר לנערים יפה ולזקנים אינו יפה ת"ל ולבן שנים מחלב אל תיקרי לבן שינים אלא לבן שנים [10]פשטיה דקרא במאי כתיב כי אתא רב דימי אמר אמרה כנסת ישראל לפני הקב"ה רבונו של עולם רמוז בעיניך דבסים מחמרא ואחוי לי שיניך דבסים מחלבא מסייע ליה לר' יוחנן דאמר ר' יוחנן טוב המלבין שינים לחבירו יותר ממשקהו חלב שנאמר ולבן שנים מחלב אל תקרי לבן שינים אלא לבון שינים רב חייא בר אדא מקרי דרדקי דר"ל הוה איפגר תלתא יומי ולא אתא כי אתא א"ל אמאי איפגרת א"ל דלית אחת הניח לי אבא ובצרתי ממנה יום ראשון ג' מאות אשכולות אשכול לגרב יום שני בצרתי ג' מאות אשכולות שתי אשכולות לגרב יום שלישי בצרתי ממנה ג' מאות אשכולות שלש אשכולות לגרב והפקרתי יותר מחציה א"ל אי לאו דאיפגרת הוה עבדא טפי רמי בר יחזקאל איקלע לבני ברק חזנהו להנהו עיזי דקאכלן תותי תאיני וקנטיף דובשא מתאיני וחלבא טייף מנייהו ומיערב בהדי הדדי אמר היינו זבת חלב ודבש א"ר יעקב בן דוסתאי מלוד לאונו שלשה מילין פעם אחת קדמתי בנשף והלכתי עד קרסולי בדבש של תאינים [9]אמר ר"ל לדידי חזי לי זבת חלב ודבש של צפורי והוי שיתסר מילין אשיתסר מילין [9]אמר רבה בר בר חנה לדידי חזי לי זבת חלב ודבש של כל ארץ ישראל והויא

עין משפט נר מצוה

עד א מיי' פ"ט מהל' כלאים הל' ד סמג לאוין רפא טוש"ע י"ד סימן רלז סעיף ו וט:

תורה אור השלם

1. מֵתִים בַּל יִחְיוּ רְפָאִים בַּל יָקוּמוּ לָכֵן פָּקַדְתָּ וַתַּשְׁמִידֵם וְתַאבֵד כָּל זֵכֶר לָמוֹ: ישעיה כו יד
2. יִחְיוּ מֵתֶיךָ נִבֵלָתִי יְקוּמוּן הָקִיצוּ וְרַנְּנוּ שֹׁכְנֵי עָפָר כִּי טַל אוֹרֹת טַלֶּךָ וְאֶרֶץ רְפָאִים תַּפִּיל: ישעיה כו יט
3. וְאַתֶּם הַדְּבֵקִים בַּיְיָ אֱלֹהֵיכֶם חַיִּים כֻּלְּכֶם הַיּוֹם: דברים ד ד
4. כִּי יְיָ אֱלֹהֶיךָ אֵשׁ אֹכְלָה הוּא אֵל קַנָּא: דברים ד כד
5. לְאַהֲבָה אֶת יְיָ אֱלֹהֶיךָ לִשְׁמֹעַ בְּקֹלוֹ וּלְדָבְקָה בוֹ כִּי הוּא חַיֶּיךָ וְאֹרֶךְ יָמֶיךָ לָשֶׁבֶת עַל הָאֲדָמָה אֲשֶׁר נִשְׁבַּע יְיָ לַאֲבֹתֶיךָ לְאַבְרָהָם לְיִצְחָק וּלְיַעֲקֹב לָתֵת לָהֶם: דברים ל כ
6. יְהִי פְּסַת בֻּר בָּאָרֶץ בְּרֹאשׁ הָרִים יִרְעַשׁ כַּלְّבָנוֹן פִּרְיוֹ וְיָצִיצוּ מֵעִיר כְּעֵשֶׂב הָאָרֶץ: תהלים עב טז
7. וְגִנּוֹתִי אֶל הָעִיר הַזֹּאת לְהוֹשִׁיעָהּ לְמַעֲנִי וּלְמַעַן דָּוִד עַבְדִּי: מלכים ב יט לד
8. חֵמְאַת בָּקָר וְחֲלֵב צֹאן עִם חֵלֶב כָּרִים וְאֵילִים בְּנֵי בָשָׁן וְעַתּוּדִים עִם חֵלֶב כִּלְיוֹת חִטָּה וְדַם עִנָּב תִּשְׁתֶּה חֶמֶר: דברים לב יד
9. אֹסְרִי לַגֶּפֶן עִירוֹ וְלִשֹׂרֵקָה בְּנִי אֲתֹנוֹ כִּבַּס בַּיַּיִן לְבוּשׁוֹ וּבְדַם עֲנָבִים סוּתוֹ: בראשית מט יא
10. חַכְלִילִי עֵינַיִם מִיָּיִן וּלְבֶן שִׁנַּיִם מֵחָלָב: בראשית מט יב

מסורת הש"ס

א) מולין עט. [מוספתא כלאים פ"ו], ב) [סנהדרין קיא.], ג) [ברכות לד: סנהדרין לט.], ד) [שבת סג. פסחים נג:], ה) [סנהדרין ה:], ו) [עי' תוס' מולין קיז: ד"ה מטה], ז) [שבת ל:], ח) [ל"ל ר' יוסי וכ"ל בע"ז], ט) [ל"ל ת"ל ודבש ענבים ומאמ' כי' וכ"ה בע"ז], י) [עירובין כג: וב"ב], כ) מגילה ו. ע"ש], ל) [וסס ע"ש], מ) [ל"ל במרבה עצמו. רש"ל],

גליון הש"ס

תוס' ד"ה בלבושיהן וכו' בלבושיהן מחיים. ובירושלמי שם אמר על הטיא דרבי אמר לא כמו דבר גם אחל הוא אמי ורבנן אמרי כמו דבר גם אחל הוא אמי מבולה דפליגי בזה רבי ורבנן וס"ל דרבנן דעומדין בלבושיהן שנקברו. ולא"ע:

הגהות הגר"א

(א) גמ' אמ"ש בן תחליפא. ל"ל תלפתא:

לעזי רש"י

טרילי"ה [טרייל"א]. גפן מוגבה על כלינסאות.

מוסף רש"י

לא ניחא למרייהו דאמרת להו הכי. אין הקב"ה רוצה שתהא דן את ישראל כל כך לכף חובה (שנהדרין קיא.). יהי פיסת בר. משמע גלוסקאות שרחבות כמין פס יד ומשמע כלי מילת, כמו כתונת פסים. בר, כמו (בראשית מב) לשבור בר, ולענין כלי מילת, בר נקי, כמו (שה"ש ו) ברה כחמה (שבת ל:). קלח של כרוב. שכרוב של אדם ישראל היה גדול כאילן (וביצה ג:). זבת חלב ודבש. העזים אוכלין תאנים והדבש נוטף מהן ויהלב זב מן העזים ונעשים כמין נחל (מגילה ו:). שיתסר מילין. שש עשר מיל, ד' פרסאות (שם). לדידי חזי לי זבת חלב ודבש של כל ארץ ישראל. בכל מקום שהוא שם ואם בתא לגרפו יחד הוי כמבי כוכי עד אקלא דתולנקני, שם מקום (שם). לגי' הגמ' שם).

והוה כמבי מיכסי עד אקרא דתולבנקי. כשתלרף כל המקומות ישתער לכך: **נקטו בידיה.** מלמן קטנות נאחזות בידו אחת: **קטפי.** אשכולות כדמתרגמינן (ויקרא כה) לא תבצור לא תקטוף: **לשנה.** לסוף שנה: **בברכותיה.** כשהשנה מבורכת: **כישיבתה של לוען.** כלומר כדמפרש ואזיל ומלוען אתה למד לארץ ישראל כדמפרש ואזיל: **אני ראיתי בבקעת בית שאן.** שהיא משאר ארצות: **בית סאה עושה שבעים כורים.** וכיון דבשאר ארצות יש שבעים כורים כל שכן בארץ מצרים שאין לך מעולה בכל הארצות כמצרים שהרי נמשלה לגן ה' ואין במצרים מדינה מעולה כלוען: **דמרבו בה מלכי.** מצרים שנאמר כי היו בלוען שריו. על מלכי ישראל הכתוב מדבר לגנאי שמרדו בהקב"ה וסמכו על מלכי מצרים ותמיד היו שריהם ושלוחיהם מצוין בלוען שלוחים למלך מצרים מביאין תשורה: **מבונה.** בנויה בכל עוז. מבונה לשון פרי כדכתיב (בראשית ג) ואבנה גם אנכי ממנה: **לבנו הקטן.** לכנען. **לבנו גדול.** למצרים: **על אחת משבעה.** הרי שבע פעמים שבעים כורים הרי ד' מאות ותשעים ובמקום שאינו טרשים כחברון יש להוסיף עד חמש מאות וברכותיה כתיב מאה שערים על אחת שבשאר שנים נתברך למאה. מאה פעמים ממש מאות הרי חמשת ריבוא: **מאה קמח.** הוא אבק דק היוצא מן הנפה והחטין טחונין ברחיים של גריסין ואינן טחונין דקין והנפה מוציאה הקמח וקולטת פסולת[ה] ומחזיר מה שבנפה לריחים: **סובין.** שהמכבשת מוציאה כשלותתין חטין לסולת כותשין אותן במכבשת: **מורסין.** הן סובין היוצאין באמרוכה: **קיבוריא.** קמח שאינו יפה שעושים ממנו פת קבור וקורין שאנדי"ר: **יאה משבחיתו בה בארעכון.** יפה אתם משבחין אותה: **בית סאה הניח לי אבא.** בארץ ישראל: **א"ל ההוא בר אמוראה.** אחד מבני האמורי אמר ליהודי תחלת ביאתו לארץ: **כך אמרה דקיימא אגודא דירדנא.** דקל פלוני העומד על שפת הירדן: **כמה גדריתו מינה.** כמה תמריס אתם גודרים הימנו. לקיטת תמריס קרויה גדירה בלשון [משנה וגוזרא בלשון] ארמי: **אין עורו מחזיק אם בשרו.** שהעור כווץ וגומד לאחר הפשטו: **אינה מחזקת פירותיה.** עושה פירותיה מרובין עד אין מקוס להלניען: **פלטי לי מחדא.** נגלתי מאחת מהן מן הקללות האמורות במקרא: **נקע במלרא.** יש מקוס שאין גשר ומשליכין עץ על רוחב הנהר משפה לשפה ואינו רחב לילך עליו כי אם אומז בידיו בחבל המתוח למעלה הימנו קשור שני ראשיו בשתי ידיות אחת מכאן ואחת מכאן בשני עברי הנהר: **עמא פוזיא.** עם בהול: **דקדמיתו פומייכו לאודנייכו.** מתחלתכם הייתם בהולים שהקדמתם נעשה לנשמע ועודכם בבהלתכם כבתחלה למהר לעשות דבר בלא עתו: **כיפי.** אלמוגים. לישנא אחרינא כיפי דעבו סלעים: **מתקן מתקליה.** משוה ומתקן מכשולי העיר מחמת חיצת הארץ שהיתה חביבה עליו ומחזר שלא יצא שם רע על הדרכים: קיימי

מנשקן כיפי דעבו. משמע דמארץ ישראל הוא וכן בשילהי מי שאחזו (גיטין דף עו:) ותימה דבפ"ק דגיטין (דף ג. וסס) תנן עכו כארץ ישראל לגיטין משמע דהוי מחוץ לארץ ומפרש בירושל' חציה בארץ וחציה בחוץ לארץ: **רבי חנינא** הוה מתקל מתקליה. פירוש שוקל אבנים ומוצאן קלות אמר עדיין לא נכנסתי לארץ ישראל כיון ששקלן ומצאן כבידות אמר כבר נכנסתי לארץ ישראל וכן מפרש בתנחומא בפרשת שלח לך כשעלה ר' חנינא הגדול מבבל בקש לידע אם נכנס לא"י והיה שוקל אבנים כל זמן שהיו קלות אמר עדיין לא נכנסתי לארץ ישראל כיון שמצאן כבידות אמר אין אלו אלא אבני ארץ ישראל והיה מנשקן וקרא עליהן את הפסוק הזה כי רצו עבדיך את אבניה: דור

והויא כמבי מיכסי עד אקרא דתולבנקי כ"ב פרסי אורכא ופותיא שיתא פרסי רבי חלבו ור' עוירא ור' יוסי בר חנינא איקלעו להההוא אתרא אייתו קמייהו אפרסקא דהוה כאילפס כפר הינו ואילפס כפר הינו כמה הוי ה' סאין אכלו שליש והפקירו שליש ונתנו לפני בהמתן שליש לשנה איקלע ר' אלעזר להתם ואייתו לקמיה נקטו בידיה ואמר [1]ארץ פרי למלחה מרעת יושבי בה רבי יהושע בן לוי איקלע [6]לגבלא חזנהו להנהו קטופי דהוו קיימי כי עיגלי אמר עגלים בין הגפנים אמרו ליה קטופי נינהו אמר ארץ ארץ הכניסי פירותייך למי את מוציאה פירותייך לערביים[3] הללו שעמדו עלינו בחטאתינו לשנה איקלע ר' חייא להתם חזנהו דהוו קיימי כעיזי אמר עזים בין הגפנים אמרו ליה זיל לא תעביד לן כי חברך: תנו רבנן בברכותיה של ארץ ישראל בית סאה עושה חמשת ריבוא כורין בישיבתה של צוען בית סאה עושה שבעים כורין דתניא אמר רבי מאיר אני ראיתי בבקעת בית שאן בית סאה עושה שבעים כורין ואין לך מעולה בכל ארצות יותר מארץ מצרים שנאמר [2]כגן ה' כארץ מצרים ואין לך מעולה בכל ארץ מצרים יותר מצוען דהוו מרבו בה מלכים דכתיב [3]כי היו בצוען שריו ואין לך טרשים בכל א"י יותר מחברון דהוו קברי בה שיכבי ואפילו הכי חברון מבונה על אחת משבעה בצוען דכתיב [4]וחברון שבע שנים נבנתה לפני צוען מצרים [5]מאי נבנתה אילימא נבנתה ממש אפשר אדם בונה בית לבנו קטן קודם שיבנה לבנו גדול שנאמר [5]ובני חם כוש ומצרים ופוט וכנען אלא שמבונה על אחת משבעה בצוען והני מילי בטרשים אבל שלא בטרשים חמש מאה והני מילי שלא בברכותיה אבל בברכותיה כתיב [6]ויזרע יצחק בארץ ההיא וגו' תניא אמר רבי יוסי סאה ביהודה היתה עושה חמש סאין סאה קמח סאה סלת סאה סובין סאה מורסין וסאה קיבוריא א"ל ההוא [7]צדוקי לר' חנינא יאה משבחיתו בה בארעכון [8]בית סאה אחת הניח לי אבא ממנה משח ממנה חמר ממנה עיבור ממנה קיטניות ממנה רועות מקנתי א"ל ההוא בר אמוראה לבר ארעא דישראל האי [תאלתא] דקיימא אגודא דירדנא כמה גדריתו מינה אמר ליה שיתין כורי א"ל [6] אכתי לא עייליתו בה אחריבתוה אנן מאה ועשרים כורי הוה גזרינן מינה אמר ליה אנא נמי מחד גיסא קאמינא לך אמר רב חסדא מאי דכתיב [7]ואתן לך ארץ חמדה נחלת צבי למה ארץ ישראל נמשלה לצבי לומר לך מה צבי זה אין עורו מחזיק בשרו אף ארץ ישראל אינה מחזקת פירותיה דבר אחר מה צבי זה קל מכל החיות אף [9]ארץ ישראל קלה מכל הארצות לבשל את פירותיה אי מה צבי זה קל ואין בשרו שמן אף ארץ ישראל קלה לבשל ואין פירותיה שמנים תלמוד לומר זבת חלב ודבש שמנים מחלב ומתוקים מדבש [8]רבי אלעזר כי הוה סליק לארץ ישראל אמר פלטי לי מחדא כי סמכוהו אמר פלטי לי מתרתי כי אותבוהו בסוד העיבור אמר פלטי לי מתלת שנאמר [8]והיתה ידי אל הנביאים החוזים שוא וגו' בסוד עמי לא יהיו זה סוד עיבור ובכתב בית ישראל לא יכתבו זה סמיכה ואל אדמת ישראל לא יבואו כמשמעו רבי זירא כי הוה סליק לא"י לא אשכח מברא למעבר נקט במצרא וקעבר אמר ליה ההוא [7]צדוקי [9]עמא פזיזא דקדמיתו פומייכו לאודנייכו אכתי בפזיזותייכו קיימיתו אמר ליה דוכתא דמשה ואהרן לא זכו לה אנא מי יימר דזכינא לה: [3]ר' אבא מנשק כיפי דעבו ר' חנינא מתקן מתקליה ר' אמי ורבי אסי קיימי

מסורת הש"ס

(ה) [עי' תוס' ע"ז נט. ד"ה תיקלנו], (ב) [נכ"ל: לגויס], (ג) סוטה לד., (ד) [נכ"ל: מינה], (ה) [עי' תוס' ב"מ יח. ד"ה ולא אחז], (ו) [עי' ר"ה יג. וברש"י שם לע"ק וע"ע גיטין נז.], (ז) [שבת פח.], (ח) נכ"ל: הטולת.

תורה אור השלם

1. אֶרֶץ פְּרִי לְמִלְחָה מֵרָעַת יֹשְׁבֵי בָהּ:
תהלים קז לד
2. וַיִּשָּׂא לוֹט אֶת עֵינָיו וַיַּרְא אֶת כָּל כִּכַּר הַיַּרְדֵּן כִּי כֻלָּהּ מַשְׁקֶה לִפְנֵי שַׁחֵת יְיָ אֶת סְדֹם וְאֶת עֲמֹרָה כְּגַן יְיָ כְּאֶרֶץ מִצְרַיִם בֹּאֲכָה צֹעַר:
בראשית יג י
3. כִּי הָיוּ בְצֹעַן שָׂרָיו וּמַלְאָכָיו חָנֵס יַגִּיעוּ:
ישעיה ל ד
4. וַיַּעֲלוּ בַּנֶּגֶב וַיָּבֹא עַד חֶבְרוֹן וְשָׁם אֲחִימַן שֵׁשַׁי וְתַלְמַי יְלִידֵי הָעֲנָק וְחֶבְרוֹן שֶׁבַע שָׁנִים נִבְנְתָה לִפְנֵי צֹעַן מִצְרָיִם:
במדבר יג כב
5. וּבְנֵי חָם כּוּשׁ וּמִצְרַיִם וּפוּט וְכְנָעַן:
בראשית י ו
6. וַיִּזְרַע יִצְחָק בָּאָרֶץ הַהִוא וַיִּמְצָא בַּשָּׁנָה הַהִוא מֵאָה שְׁעָרִים וַיְבָרְכֵהוּ יְיָ:
בראשית כו יב
7. וְאֶנְכִי אָמַרְתִּי אֵיךְ אֲשִׁיתְךָ בַּבָּנִים וְאֶתֵּן לָךְ אֶרֶץ חֶמְדָּה נַחֲלַת צְבִי צִבְאוֹת גּוֹיִם וָאֹמַר אָבִי תִּקְרָאִי לִי וּמֵאַחֲרַי לֹא תָשׁוּבִי:
ירמיהו ג יט
8. וְהָיְתָה יָדִי אֶל הַנְּבִיאִים הַחֹזִים שָׁוְא וְהַקֹּסְמִים כָּזָב בְּסוֹד עַמִּי לֹא יִהְיוּ וּבִכְתָב בֵּית יִשְׂרָאֵל לֹא יִכָּתֵבוּ וְאֶל אַדְמַת יִשְׂרָאֵל לֹא יָבֹאוּ וִידַעְתֶּם כִּי אֲנִי אֲדֹנָי אֱלֹהִים:
יחזקאל יג ט

הגהות הב"ח

(ה) גמ' אמר ליה לא עייליתו בה אכתי אחריבתוה אנן:

עין משפט נר מצוה

עה א מיי' פ"ה מהל' מלכים הלכה יא:
עו ב סס הלכה י:

לעזי רש"י

שאנדי"ר [שיאונדיי"ר]. (לחם) נעשה מקמח גרוע.

מוסף רש"י

אקרא. מקוס מעבר הנהר, ובלע"ז פוריט"ש (מגילה ו:). אפשר אדם בונה בית לבנו קטן. כנען קטן הכנים של חם היה ומצרים שני לבנים (סוטה לד:). אלא שמבונה על אחת משבעה בצוען. לשון אבנה ממנה (בראשית טו) כלומר מיושבת בפירות (סוטה לד:). בטרשים. סלעים, שאין עושין פירות כארץ לחה (שם). עמא פזיזא. נמהר, דקדמיתו פומייכו לאודנייכו. קודם שנמעתם אותה היתך היא קשה ואם תוכלו לעמוד בה קבלתם עליכם לקיימה (שבת פח:).

הדרן עלך שני דייני גזירות